

อัญญา ภัทรปริชาวิทย์ 2550: หนังสืใหญ่ : กรณีศึกษาหนังสือวัดบ้านดอน
อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยอง ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต (ดนตรีชาติพันธุ์วิทยา)
สาขาวิชาดนตรีชาติพันธุ์วิทยา ภาควิชาศิลปนิเทศ ประชานกรรมการที่ปรึกษา:
ผู้ช่วยศาสตราจารย์ณรงค์ เขียนทองกุล, ศศ.ม. 222 หน้า

การวิจัยเรื่อง หนังสือ : กรณีศึกษาวัดบ้านดอน อำเภอเมืองระยอง จังหวัดระยองนี้
เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพโดยใช้หลักการวิจัยทางมานุษยวิทยา โดยมึจุดประสงค์เพื่อศึกษา
1) ประวัติความเป็นมา ความเปลี่ยนแปลง และการสืบทอดองค์ความรู้ และ 2) องค์ประกอบของ
การแสดงหนังสือ

ผลการวิจัยพบว่า ตัวหนังสือดั้งเดิมมีอยู่ราว 200 ตัว ชำรุดเสียหายเนื่องจากการขนย้าย
บ้างมีอายุประมาณ 200 ปี จัดแสดงอยู่ที่จังหวัดพัทลุง พระยาศรีสมุทร โภค โขชชิตสงครามเจ้า
เมืองระยอง ได้ซื้อมาพร้อมกับนายหนังสือเพื่อนำมาฝึกสอนแก่คนในปกครองจนสามารถออกแสดง
ได้ เดิมแสดงอยู่ที่วัดจันทอุดม ต่อมาเมื่อพ.ศ.2430 ได้ย้ายมาไว้ที่วัดบ้านดอน โดยมีเจ้าอาวาสวัด
และคณะ กรรมการประกอบด้วยสถาบัน บ้าน วัด และ โรงเรียน ร่วมกันอนุรักษ์และสืบทอดองค์
ความรู้หนังสือเอาไว้ หนังสือชุดนี้คงเหลือตัวหนังสือเดิม 115 ตัวและสร้างขึ้นใหม่ 60 ตัว

การแสดงในปัจจุบันใช้ตัวหนังสือใหม่ และใช้คอมพิวเตอร์แทนแสงไฟจากกะลามะพร้าว
แบบดั้งเดิม โดยเชิดหนังทั้งหน้าและหลังจอผ้าขาวขอบแดงขนาดใหญ่ หากแสดงในอาคารที่วัด
จึงใช้จอเล็กและมีจอด้านข้างเพิ่มขึ้นอีก 2 จอ ผู้เชิดหนังสวมเสื้อและนุ่งโจงกระเบนสีเขียวย้ำ
แทนการนุ่งผ้าแดงไม่สวมเสื้อแบบดั้งเดิม

ดนตรีที่ใช้คือวงปี่พาทย์เครื่องห้า บรรเลงเพลงหน้าพาทย์และเพลงเกร็ดสั้นๆแบบ 2 ท่อน
และ 3 ท่อน มีการพากย์และเจรจาประกอบ คุณลักษณะทางดนตรีใช้ระบบเสียงชนิดเจ็ดเสียง
เท่าๆ กัน ท่วงทำนองเพลงเป็นแบบเชื่อมโยงติดต่อกันในลักษณะขึ้นๆลงๆ ใช้จังหวะสม่ำเสมอ
นอกจากเพลงเชิดซึ่งมีจังหวะอิสระ สิวพรรณเป็นแบบการประสานสำนวนทำนอง

Idsada Patharapreechawit 2007: Nang Yai : A Case Study of Nang Yai at Wat Bandon, Mueang District Rayong Province. Master of Arts (Ethnomusicology), Major field: Ethnomusicology, Department of Communication Art. Thesis Advisor: Assistant Professor Narong Khianthongkul, M.A. 222 pages.

This research focused on studying of Nang Yai : A Case Study of Nang Yai at Wat Bandon, Mueang District Rayong Province. It was a qualitative research based on ethnomusicological research technique and aimed to studied: 1) history, change, and transmission, 2) factors of performance.

Major findings were: The 200 original large puppets were around 200 years old found at Pathaloong province. Phraya Srisamuthaphok-chaiyachoknuchit, the governor, brought them along with puppeteer to Rayong and had him thought to his people until was able to be performed for public. First it was performed at Wat Jantha-udom before moving to Wat Bandon in 1887. At Wat Bandon, *nangyai* was well preserved and transmitted to young people under patronage of local people consisted of three institutions, families, monastery, and school. There were 150 original puppets and 60 new reproduced puppets found in Wat Bandon collection.

Today performance normally used new puppets under the light of electric lamp instead of old fashion fire from coconut shell. The puppeteer wore dark-green blouse and traditional Thai pants called *jongkraben* while performed. They danced the puppets in front and at the back of the large white with red frame screen for out door, and small three screens of the same shape indoor.

Nang yai usually accompanied by a quintet *piphat* which was performed in seven equal pitches tuning system, undulating-conjunctive melody, isometric guisto tempo and some rubato, idiomatic heterophony. Most of the tunes were short and in binary forms with a few ternary forms.